

tiet, der ejer Grunden, maatte have skredet ind, den Gang man begyndte at bygge Præstegaarden derude. Men det sad ganske stille og tænkte vel: Lad dem bare bygge Præstegaarden, jo mere de bygge, desto bedre er det, desto sikrere vil vor Fordring blive!

Der er adskillige andre Spørgsmaal, der rejse sig ved denne Lejlighed, navnlig dette: Hvorledes skal denne Kirke vedligeholdes, og hvor faar man Pengene til dens Drift? Med Hensyn til Vedligeholdelsen rettede jeg i Finansudvalget et Spørgsmaal til Ministeren, og vi fik da den 13. Februar d. A. en Skrivelse, hvori Ministeriet skriver — hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse —, at der vil blive stillet Krav om Tilvejebringelse af en Drifts- og Vedligeholdelsesfond, svarende til mindst 10 pCt. af Byggesummen. Udgifterne ved Kirkens Drift ville blive lignede paa Menigheden, for saa vidt de ikke kunne dækkes af Indtægter ved ekstraordinære Lejligheder o. lign., jfr. Lov om Kirkesyn af 19. Februar 1861 § 34. Det vil altsaa sige, at denne lille snævre Kreds, som nu ved stor Energi har faaet bragt Sagen saa vidt frem, herved vil paaføre Befolkningen derude aarlige Udgifter til Kirkens Vedligeholdelse i Henhold til Lov af 19. Februar 1861. Det forekommer mig, at naar man saaledes gaar til at bygge Kirker, burde man dog have hele Befolkningens Tilslutning til at bære Driftsudgifterne. Men det spørger man ikke om. Det er, som sagt, kun den Kreds af 121 Bidragydere, der staar bagved. Men det er ikke dem, der skulle bære Kirkens Drift. Det vil altsaa blive lignet paa hele Menigheden. Jeg synes, at man godt kunde have forespurgt hos og faaet en virkelig Tilkendegivelse fra den samlede Befolkning derude, om de nu ogsaa ønskede denne Kirke.

Denne Sag synes at være en Blanding af Guds frygt og Forretningstalent. Man ser 2 Personer optræde, en Præst og en Minister, hvoraf den første er langt den kløgtigste, og hvoraf den første har bragt den sidste i en saadan Klemme, at han intet Valg har, men maa skaffe de 30,000 Kr. Og nu bliver Spørgsmaalet, hvorvidt Folketinget vil hjælpe sin Minister ud af denne Klemme. Jeg synes, at man skulde lade ham sidde. Det er ikke uforskyldt, at han er kommen i Klemme, langt fra! I Henhold til Sagens mærkelige Tilblivelsesmaade, den ringe Trang, der er til Kirken, vil jeg bestemt raade til

at stemme mod Bevillingen til denne Kirke. Denne Bevilling findes opført paa § 8, altsaa ikke paa Kultusministeriets Budget. Men hvorfor den findes der, har den ærede Ordfører jo allerede gjort Rede for; det skal jeg derfor ikke omtale.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale nogle Spørgsmaal, vedrørende selve Kultusministeriets Budget, § 21. Vi finde her et Forslag fra Ministeren, som gaar ud paa at forhøje Tilskuddet til trængende Seminarieelever med et Beløb paa 40,000 Kr., saa at det samlede Beløb, der nu ydes, de 80,000 Kr., forhøjes med 40,000 Kr. Jeg tror at turde udtale, at der neppe er noget Sted, hvor der i den Grad er Trang til Forhøjelse som netop her, hvor det gælder Seminarieeleverne. Der er fra Statens Side kun gjort lidt for vor Læreruddannelse. Den Seminarielov, vi fik i 1894, var uheldig og tarvelig paa mange Maader. Den fastsatte Tilskuddet til trængende Elever til 60,000 Kr. Det viste sig lige straks efter Lovens Vedtagelse at være for lidt, og det blev saa i 1902—03 forøget med 20,000 Kr. Jeg skal tillade mig at citere nogle Ord af den Motivering, hvormed Forhøjelsen da blev given, det er Ord, der ere meget malende, og som give et godt Billede af den Trang, der findes blandt vore Seminarieelever. Med den ærede fungerende Formands Tilladelse skal jeg oplæse disse Ord. Det hedder: „I de forløbne Aar er Trangen stadig vokset, idet Elevantallet ved Seminarierne har været i jævn Stigning, og Følgen har været, at Understøttelsen til hver enkelt uformuende Elev har været dalende, da den samme Sum har skullet fordeles paa et stedse større Antal. Hertil kommer, at den Understøttelse, der før gennem Amterne ofte tildeltes fattige Seminarieelever, nu omtrent er ophørt, idet de fleste Amter, i Betragtning af den ved Lov af 30. Marts 1894 § 9 forhøjede Statsunderstøttelse, have inddraget disse Understøttelser. Den længere Uddannelse ved Seminarierne bevirker, at Udgiften for de enkelte Seminarieelever er stegen betydeligt, hvorfor de fleste Elever maa stifte en trykkende Gæld, der for omtrent Halvdelen af de dimitterede andrager mellem 1,000 og 1,500 Kr., naar de forlade Seminariet, og for manges Vedkommende er endog mellem 1,500 og 2,000 Kr.“ Jeg synes, at vi her faa et ret trist Billede af de Forhold, hvorunder disse Elever leve. Der er herved sagt, at Eleverne gaa bort fra Seminariet som hundfattige Mennesker med en Gæld paa 1,000 til 1,500, ja op til 2,000 Kr.